

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 36Cb/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119207387
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Bednarčík
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:1119207387.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Antóniou Bednarčík v právnej veci žalobcu: ORLÍK-KOMPRESORY výrobní družstvo, so sídlom Kubelkova 497, Parník, 560 02 Česká Třebová, Česká republika, IČO: 000 29 807, zast.: Advokátska kancelária Rolníková, s.r.o., so sídlom Bottova 1913/20, 911 01 Trenčín, IČO: 36 330 728, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, Advokátska kancelária FELIX NEUPAUER & PARTNERS, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, v konaní o zaplatenie 3.007,04 eur s príslušenstvom,

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi

sumu 3.007,04 eur,
a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania súdu prvej inštancie vo výške 100 % voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 29.05.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3.007,04 eur spolu s príslušenstvom a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, žalobca je právnická osoba - družstvo so sídlom v Českej republike, ktorá vykonáva svoju podnikateľskú činnosť aj v rámci Slovenskej republiky. Nakoľko podnikateľská činnosť žalobcu spočíva prevažne v predaji a servise kompresorov, je nevyhnutné za účelom jej realizácie využívanie motorových vozidiel pre priamy kontakt so zákazníkom. Dňa 30.03.2017 v čase 11:20 hod. v obci Pavlov Dvor, motorové vozidlo značky Seat Ibiza, EČV: J ktorého vlastníkom je poistenec žalovaného - Lucia S., nedalo prednosť v jazde a narazilo do motorového vozidla zn. B. D., EČV: XEX XXXX prevádzkovaného žalobcom a vlastneného lízingovou spoločnosťou ŠkoFin s.r.o. (ďalej len „motorové vozidlo“). Za vinníka škodovej udalosti bol uznaný vodič motorového vozidla poisteného u žalovaného. V dôsledku uvedenej škodovej udalosti sa stalo motorové vozidlo žalobcu nepojazdné, a preto bolo v ten istý deň 30.03.2017 v čase o 16:00 hod. odťahnuté na základe pokynu žalovaného do najbližšieho zmluvného autoservisu žalovaného Porsche Inter Auto Slovakia s.r.o., Výpalsko 25, Nové Zámky. Uvedený autoservis prevzal motorové vozidlo žalobcu na opravu dňa 03.04.2017. Prípisom zo dňa 31.03.2017 vyjadril vlastníkom motorového vozidla - lízingová spoločnosť ŠkoFin s.r.o. súhlas s uvoľnením poistného plnenia priamo v prospech zmluvného autoservisu žalovaného vykonávajúceho opravu a

prípísom zo dňa 10.04.2017 bol zmluvný autoservis žalovaného splnomocnený na komunikáciu so žalovaným vo veci opravy motorového vozidla a zároveň bol žalobcom vyjadrený súhlas s uvoľnením ceny opravy priamo v prospech autoservisu. Prípísom zo dňa 06.04.2017 žalobca uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody, v ktorom opätovne uviedol súhlas so zaslaním ceny za opravu motorového vozidla priamo na účet zmluvného autoservisu žalovaného vykonávajúceho opravu. Zmluvný autoservis žalovaného vykonal opravu motorového vozidla a vystavil faktúru č. 1833002450 na sumu 6.617,76 eur s dátumom splatnosti 05.07.2017. Na základe udeleného plnomocenstva autoservisu žalovaného a predchádzajúceho súhlasu zo strany žalobcu ako aj lízingovej spoločnosti ŠkoFin s.r.o. v súlade s obvyklým postupom v obdobných prípadoch bola faktúra za opravu uhradená priamo zo strany žalovaného autoservisu, avšak až dňa 22.08.2017. Na základe vykonanej úhrady informoval zmluvný autoservis žalovaného žalobcu o tom, že bola úhrada vykonaná v celom rozsahu a motorové vozidlo si môže vyzdvihnúť, čo žalobca urobil v ten istý deň, t.j. 22.08.2017. Okrem škody na motorovom vozidle priamo žalobcovi vznikla ďalej aj škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré musel nevyhnutne vynaložiť na zabezpečenie náhradného vozidla, ktoré potreboval v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko motorové vozidlo VW CADDY bolo v dôsledku škodovej udalosti nepojazdné. Žalovaný e-mailom zo dňa 13.04.2017 zaslaným zamestnancovi žalobcu potvrdil, že „náhradné vozidlo si môže poškodený uplatniť v čase doby nevyhnutnej na opravu svojho poškodeného vozidla, prosíme doložiť spolu s faktúrou za nájom, žiadosť s uvedením dôvodov zapožičania, preberací a odovzdávací protokol s počtom najazdených km, vozidlo prenajaté musí byť v triede poškodeného vozidla.“ Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca uzatvoril so spoločnosťou LIZARD SK, s.r.o. dňa 03.04.2017 zmluvu o nájme dopravného prostriedku, na základe ktorej si požičal motorové vozidlo značky V. D., teda totožnú značku a typ vozidla ako bolo poškodené motorové vozidlo. Prenájom motorového vozidla trval od 03.04.2017 do 22.08.2017, čo je presne doba, po ktorú nemohol žalobca používať svoje poškodené motorové vozidlo z dôvodu jeho opravy v autorizovanom servise žalovaného. Cena denného nájmu bola stanovená v sume 25 eur. Celková cena nájmu predstavovala sumu 3.550 eur, ktorá bola žalobcovi vyfakturovaná postupne mesačne po dobu trvania prenájmu. Žalobca u žalovaného uplatnil nárok na úhradu nákladov spojených s prenájomom náhradného motorového vozidla vo výške 3.550 eur. Žalovaný z uplatnenej sumy však žalobcovi uhradil len sumu 542,96 eur. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ČR niekoľkokrát písomne vyzval žalovaného na doplatenie sumy za prenájom náhradného motorového vozidla, avšak tento zotrval na svojom pôvodnom stanovisku a k vyplateniu dlžnej sumy odmietol pristúpiť s tým, že suma vo výške 3.007,04 eur do dnešného dňa nebola žalobcovi žalovaným uhradená. Oprava motorového vozidla, ktorú žalobca musel uskutočniť za účelom uviesť motorové vozidlo do pôvodného stavu, bola opravou, ktorá bola spoločnosti žalobcovi škodovou udalosťou vnútená protiprávnym konaním pani Lucie S., ktorá bola pre tento prípad poistená u žalovaného. V dôsledku protiprávneho konania poistenca žalovaného ďalej musel žalobca vynaložiť nevyhnutné náklady na prenájom porovnateľného motorového vozidla po dobu, po ktorú bolo poškodené motorové vozidlo v oprave za účelom vykonávania svojej podnikateľskej činnosti. Účelnosť vynaložených nákladov je evidentná z toho, že bolo prenajaté rovnaké vozidlo ako bolo poškodené, a doba prenájmu trvala len nevyhnutnú dobu, po ktorú bolo motorové vozidlo v oprave. Čo sa dĺžky opravy motorového vozidla týka, táto bola obvyklá, resp. jej dĺžka nemohla byť zo strany žalobcu nijak ovplyvnená, keďže bola vykonávaná na základe pokynu žalovaného v jeho zmluvnom autoservise, motorové vozidlo bolo vrátené žalobcovi v súlade s bežnou praxou, kedy moment vrátenia motorového vozidla na základe predchádzajúcej dohody so žalovaným bol viazaný na moment úhrady faktúry za opravu žalovaným priamo jeho zmluvnému autoservisu. Žalobca splnil všetky podmienky, ktoré žalovaný v súvislosti s vykonávanou opravou vymienil, konkrétne dĺžka vykonanej opravy zmluvným autoservisom, prípadné prestoje, či oneskorená úhrada faktúry za opravu žalovaným nemôže byť preto pripísovaná na ťarchu žalobcu a žalobca má právo na plnú úhradu nákladov vzniknutých v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. V súvislosti s viackrát uvádzanou obranou žalovaného v korešpondencii so žalobcom, kde neuznáva jeho nárok na úhradu nákladov vynaložených na prenájom motorového vozidla z dôvodu dĺžky opravy a poukazuje na prevenčnú povinnosť žalobcu v zmysle § 417 ods. 1 OZ, poukázal na judikatúru v obdobných veciach, ako napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 13 Cob/116/2018 zo dňa 12.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu Bratislava II sp. zn. 2 Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Cob/110/2017 zo dňa 22.11.2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo/48/2012 zo dňa 28.03.2013. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy, vzniklo žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania, pričom žalobca začiatok omeškania stanovil na 1. deň nasledujúci po dni uvedenej na dobrovoľné splnenie povinnosti z predžalobnej výzvy právneho zástupcu zo dňa 06.06.2018 v lehote do 15.07.2018, t.j. na deň 16.07.2018.

2. Súd vydal v navrhovanom znení platobný rozkaz dňa 31.07.2019, proti ktorému podal žalovaný dňa 20.08.2019 odpor, ktorý odôvodnil nasledovne. Žalovaný nárok žalobcu neuznáva v celom rozsahu a považuje ho za nepreukázaný, neoprávnený a bez právneho základu. V súlade s § 4 zákona o PZP je povinnosťou poškodeného uplatnený nárok preukázať. Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Zo žalobcom uvádzaného skutkového stavu vyplýva, že žalobca si uplatňuje voči žalovanému nárok na náhradu nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla, pričom nepredložil žiadny dôkaz, že údajné náklady na prenájom náhradného vozidla aj uhradil. Žalobca predložil jedine faktúry za prenájom, v zmysle ktorých bol však subjektom zaviazaným na plnenie žalobca. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by zaplatil faktúry za prenájom v časti uplatňovaných nárokov, v kauzálnom dôsledku čoho mu nemohli vzniknúť ani účelne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla. Navyše, keďže žalobca vystupuje len v postavení leasingového nájomcu a nebol teda vlastníkom motorového vozidla, nemohla mu vzniknúť ani škoda v podobe deklarovaných nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla. Ujma na majetku by bola teoreticky za splnenia ďalších podmienok škodou, ktorej náhrada však zásadne patrí len vlastníkovi motorového vozidla. Zo strany žalobcu nebola žiadnym spôsobom preukázaná ani účelnosť a nevyhnutnosť prenájmu náhradného motorového vozidla. Žalobca v tejto otázke absolútne neunesol dôkazné bremeno. Moment uhradenia faktúry za opravu, na ktorý sa žalobca pri uplatňovaní svojho nároku odvoláva, je absolútne irelevantný a účelový, keďže autoservis nie je žiadnym spôsobom oprávnený zdržiavať už opravené motorové vozidlo poškodeného (ako predmet jeho vlastníckeho práva), resp. podmieňovať jeho vydanie poškodenému zaplatením faktúry za opravu (napokon aj faktúra vystavená autoservisom má lehotu splatnosti). Ďalej nametal, že od uplatňovaných súm za prenájom náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo. V danej súvislosti poukázal na konštantnú judikatúru (napr. R7/1992), v zmysle ktorej je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia. Žalovaný priloženými oznámeniami informoval žalobcu, že uplatňovaná doba prenájmu náhradného vozidla bola neprimerane dlhá a nekorešpondovala s časom vynaloženým na opravu poškodeného motorového vozidla. V prípade využitia náhradného vozidla sa akceptuje jeho využívanie len po dobu nevyhnutne nutnú na opravu poškodeného vozidla. Pri posudzovaní oprávnenosti uplatňovaného nároku je nutné prihliadať nielen na účelnosť vypožičania, ale aj na časovú primeranosť vypožičania. Žalovaný rovnako poukázal na skutočnosť, že oprava motorového vozidla na základe vystavenej faktúry za opravu bola ukončená už dňa 21.06.2018. Žalovaný pritom uznal náhradu za prenajaté náhradné vozidlo vo výške 542,96 eur. Priznaný čas prenájmu náhradného vozidla bol určený na dobu 34 dní v sume 850 eur, od ktorej boli následne odpočítané náklady, ktoré by boli vynaložené na prevádzku motorového vozidla, ak by k jeho poškodeniu nedošlo a vyplatená bola suma vo výške 542,96 eur. Nárok žalobcu je nedôvodný aj v časti uplatňovaných úrokov z omeškania. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

3. Žalobca sa vyjadril k podanému odporu v podaní doručenom dňa 11.11.2019 tak, že k námietke aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že žalobca uhradil náklady za prenájom náhradného vozidla v celosti tak ako ich vyčíslil v žalobe, o čom priložil ako dôkaz výpisy z bankového účtu žalobcu o vykonaných úhradách prenajímateľovi vozidla. Ďalšiu námietku týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k leasingovému nájomcovi považuje žalobca za nedôvodnú a v priamom rozpore s účelom a zmyslom zákona o PZP, keďže v zmysle § 15 je zrejmé, že náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Zákon o PZP používa pojem poškodený a nie pojem majiteľ motorového vozidla, t.j. myslí sa tým akýkoľvek subjekt, ktorému bola spôsobená škoda v rámci poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a spíňa ďalej zákonom definované podmienky. Osoba

poškodeného je v zákone o PZP aj priamo definovaná v § 2 písm. g) ako ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona. V prípade, ak by sa uplatnil výklad uvádzaný žalovaným, znamenalo by to napríklad, že nárok na náhradu škodu na zdraví spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nemá posádka cestujúca v poškodenom vozidle, ale len majiteľ vozidla, a to tiež len za predpokladu, že by vozidlo v čase poistnej udalosti aj prevádzkovalo. Takýto výklad by bol bez pochyby v rozpore so zmyslom a účelom uvedenej právnej úpravy. K účelnosti a nevyhnutnosti predmetných nákladov žalobca uviedol, že podnikateľská činnosť žalobcu spočíva prevažne v predaji a servise kompresorov a je nevyhnutné za účelom realizácie predmetu podnikania žalobcu používanie motorových vozidiel pre priamy kontakt so zákazníkom. Tak tomu bolo takisto v čase škodovej udalosti, ktorá sa stala v čase výkonu služobných povinností pracovníka žalobcu. Z nájomnej zmluvy ako aj z preberacieho protokolu o odovzdaní prenajatého vozidla vyplýva, že pracovníci žalobcu vykonali v čase prenájmu vozidla jazdy v objeme 10.100 km (počiatočný stav tachometra 58.800 km a stav pri odovzdaní 68.900 km). Uvedené dôkazy boli priložené k žalobe a nárok žalobcu je potrebné považovať v tomto smere za preukázaný. Žalobca splnil všetky podmienky, ktoré žalovaný v súvislosti s vykonávanou opravou vymienil. Konkrétna dĺžka vykonanej opravy zmluvným autoservisom žalovaného, prípadne prestoje, či oneskorená úhrada faktúry za opravu žalovaným, nemôže byť pripisovaná na ťarchu žalobcu. Žalovaný v súlade s bežnou praxou pristal na úhradu poistného plnenia priamo svojmu zmluvnému autoservisu vediac, že zmluvný autoservis pred vyplatením celej ceny opravy žalobcovi motorové vozidlo nevydá a bude čakať na poistné krytie. Faktúra bola zmluvným autoservisom žalovaného vystavená dňa 21.06.2017, splatná bola dňa 05.07.2017, uhradená žalovaným však až 22.08.2017, t.j. až o 2 mesiace po jej vystavení. Žalovaný si svoju povinnosť uhradiť cenu za opravu splnil oneskorene a tým len navýšil škodu vzniknutú žalobcovi. Oneskorené splnenie povinností zo strany žalovaného nemožno vyhodnotiť na úkor žalobcu. K námietke žalovaného, že od uplatňovaných súm za prenájom náhradného motorového vozidla neboli odrátané prevádzkové náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, žalobcovi nie je jasné, čo pod týmto žalovaný konkrétne myslí. V žalovanej sume je len cena nájmu v zmysle nájomnej zmluvy, ktorá neobsahuje náklad na pohonné hmoty. Tieto si žalobca uhrádzal sám tak ako by ich uhrádzal v prípade používania vlastného motorového vozidla. Pokiaľ má žalovaný na mysli otázku uplatnenia amortizácie, s touto sa už žalobca vypořiadal v žalobnom návrhu a v plnom rozsahu na ňu odkazuje. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady vynaloženia akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Je nesporné, že žalobca prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku nehody, ktorú zavinil poistenec žalovaného. Žalobca si uplatnil nárok iba za nevyhnutné obdobie, t.j. za obdobie, kedy bolo jeho vlastné motorové vozidlo v oprave, pričom náhradné vozidlo používal za tým istým účelom ako svoje vlastné vozidlo, ide teda o účelne vynaložené náklady. Dĺžku opravy žalobca nemohol nijak ovplyvniť a nemôže byť braný na zodpovednosť za neplnenie povinností žalovaného alebo jeho zmluvného autoservisu. Žalobca si len uplatnil svojím nárokom cenu za nájomné požičaného vozidla, čo možno považovať za výdavky, ktoré by nemal, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. K úrokom z omeškania, žalobca uviedol, že ustanovenie § 11 ods. 8 zákona PZP nevyklučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia ako náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Poisťovateľ by uvedením akéhokoľvek dôvodu (aj absurdného či protiprávneho) a jeho oznámením poškodenému podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP mohol odmietat' a zadržiavať plnenie, ktoré poškodenému riadne a právom patrí, a vyhábať sa tak plneniu svojej základnej povinnosti poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, a to bez akýchkoľvek právnych následkov. Takýto výklad by bol v zrejmom rozpore so základným účelom a zmyslom zákona o PZP, ktorým je okrem iného včasné poskytnutie spravodlivej náhrady škody osobám poškodeným prevádzkou motorového vozidla. Pretože zákon o PZP neobsahuje špeciálnu úpravu pre prípad omeškania s poskytnutím poistného plnenia, neprichádza do úvahy iný spôsob určenia výšky úrokov z omeškania než aplikácia ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., tak ako to uviedol žalobca v podanej žalobe. Obdobne v tejto veci judikoval napr. aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 895/2008 zo 17. decembra 2009.

4. Na pojednávaní konanom dňa 20.11.2020 žalovaný rozporoval platnosť nájomnej zmluvy, keďže nájomnú zmluvu podpísal len jeden člen štatutárneho orgánu X.XX.XXXX. XX.XX.XXXX V., pričom v zmysle výpisu z obchodného registra podpisujú v mene žalobcu dvaja členovia predstavenstva. Na uvedené reagoval žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 21.12.2020 tak, že predložená zmluva je platná, nakoľko sa v danom prípade jedná o bežnú obchodnú záležitosť. V tomto smere poukázal

napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 37/2006, resp. 6 Obdo 18/02, kde Najvyšší súd SR posudzoval obdobný prípad podpisu nájomnej zmluvy len jedným členom predstavenstva a vyhodnotil takýto právny úkon ako platný s poukazom na § 13 ods. 1 a § 15 ObZ a § 20 ods. 2 OZ. Vzhľadom na pracovné zaradenie X s poukazom na § 20 ods. 2 OZ možno konštatovať, že bol osobou oprávnenou podpísať zmluvu o nájme, nakoľko sa jedná o bežný úkon obchodnej činnosti, a preto ju treba považovať za platnú. K namietanej dobe nájmu a neoprávnenému zadržaniu vozidla uviedol, že obrana žalovaného by mohla byť účinná len v prípade, ak by došlo k bezodkladnej úhrade faktúry zo strany žalovaného a autoservis by napriek tomu motorové vozidlo odmietol žalobcovi vydať, alebo v prípade, ak by žalovaný výslovne neuviedol autoservisu ako aj žalobcovi, že sa zaväzuje vykonať úhradu priamo autoservisu, ktorý následne kontaktuje žalobcu s tým, že si môže motorové vozidlo prevziať, ako tomu bolo v tomto prípade, t.j. žalovaný na seba priamo prevzal záväzok uhradiť jeho zmluvnému autoservisu cenu opravy, a preto nesie zodpovednosť za omeškanie s vykonaním úhrady. Z uvedeného dôvodu autoservis s požiadavkou na úhradu faktúry za opravu motorového vozidla kontaktoval priamo žalovaného a tomuto predložil faktúru na úhradu a nie žalobcovi. O tomto bol súdu predložený aj dôkaz v podobe plnej moci, ktorou žalobca splnomocnil autoservis na komunikáciu so žalovaným ohľadom poistnej udalosti ako aj poveril žalovaného na úhradu poistného plnenia priamo autoservisu vykonávajúcemu opravu a uvedené skutočnosti vyplývajú aj z predloženej komunikácie žalobcu (resp. jeho právneho zástupcu) so žalovaným. Takisto sa nemožno stotožniť s tvrdením žalovaného, že autoservis zadržoval automobil neoprávnené, nakoľko v danom prípade môže ísť o výkon zádržného práva § 151s OZ (a bezpochyby o notoricky známu bežnú prax autoopravcov), pričom na predloženej faktúre autoservisu je navyše uvedené, že tovar až do úplného zaplatenia zostáva majetkom autoservisu. Žalobca splnil všetky podmienky, ktoré žalovaný v súvislosti s vykonávanou opravou vymienil. Konkrétna dĺžka vykonanej opravy zmluvným autoservisom žalovaného, prípadne prestoje, či oneskorená úhrada faktúry za opravu žalovaným, nemôže byť pripisovaná na ťarchu žalobcu. Žalovaný v súlade s bežnou praxou pristal na úhradu poistného plnenia priamo svojmu zmluvnému autoservisu vediac, že zmluvný autoservis pred vyplatením celej ceny opravy žalobcovi motorové vozidlo nevydá a bude čakať na poistné krytie. Faktúra bola zmluvným autoservisom žalovaného vystavená dňa 21.06.2017, splatná bola dňa 05.07.2017, uhradená žalovaným však až 22.08.2017, t.j. až o 2 mesiace po jej vystavení. Žalovaný si svoju povinnosť uhradiť cenu za opravu splnil oneskorene a tým navýšil škodu vzniknutú žalobcovi. Oneskorené splnenie povinnosti zo strany žalovaného nemožno vyhodnotiť na úkor žalobcu. Žalobca si uplatnil nárok iba za nevyhnutné obdobie, t.j. za obdobie, kedy bolo jeho vlastné motorové vozidlo v autoservise, pričom náhradné vozidlo používal za tým istým účelom ako svoje vlastné vozidlo, ide teda o účelne vynaložené náklady. Dĺžku opravy žalobca nemohol nijak ovplyvniť a nemôže byť braný na zodpovednosť za neplnenie povinností žalovaného alebo jeho zmluvného autoservisu. Žalobca si len uplatnil svojim nárokom cenu za nájmné požičané vozidlo, čo možno považovať za výdavky, ktoré by nemal, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo.

5. Súd na pojednávaní konanom dňa 04.06.2021 po špecifikácii návrhu zamietol návrhy žalobcu na výsluch svedkov G. a S., ktorý odôvodnil s ohľadom na predložené čestné vyhlásenia týchto svedkov tak, že ide o nehospodárne a neúčelné dokazovanie v predmetnej veci. Žalovaný rozporoval predmetné čestné vyhlásenia, ich autenticitu, ako aj obsahovú stránku, ktorá sa mu vo vzťahu k preukazovanej skutočnosti-nevyhnutnosti využívania motorového vozidla na podnikateľskú činnosť, nejavila dostatočnou.

6. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise, a to s výpismi z Obchodného registra, so Správou o nehode zo dňa 30.03.2017, so zákazkovým listom odťahovej služby zo dňa 30.03.2017 a zo dňa 03.04.2017, so zoznam zmluvných autoservisov žalovaného, s prípisom spoločnosti ŠkoFin s.r.o. zo dňa 31.03.2017, s prípisom žalobcu zo dňa 10.04.2017, s uplatnením náhrady škody zo dňa 06.04.2017, s faktúrou č. 1833002450 z 21.06.2017, s e-mailovou komunikáciou žalovaného a žalobcu, so Zmluvou o nájme dopravného prostriedku zo dňa 03.04.2017, s faktúrami č. 5020170005, 502017006, 502017009, 502017010, 502017012, s preberacím protokolom z 22.08.2017, s výzvou právneho zástupcu žalobcu zo dňa 06.06.2018, 02.08.2018, 27.08.2018, s odpoveďou žalovaného zo dňa 18.07.2018, 15.08.2018, 25.09.2018, s predžalobnou výzvou z 06.06.2018, spolu s podacím lístkom a potvrdením o doručení dňa 14.06.2018, s výpismi z bankového účtu žalobcu preukazujúcimi úhrady a ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise.

7. Z čestného vyhlásenia XXXX Q. B. vyplýva, že v období od apríla do augusta 2017 ako zamestnanec žalobcu na pozícii vedúceho servisu využíval prenajaté vozidlo VW Caddy za účelom výkonu služobných

povinností v rámci zamestnaneckého pomeru. Uvedené služobné povinnosti spočívali v návštevách zákazníkov-servisné cesty.

8. Z čestného vyhlásenia Igora Krchňáveka vyplýva, že v období od apríla do augusta 2017 ako zamestnanec žalobcu na pozícii riaditeľ využíval prenajaté vozidlo VW Caddy za účelom výkonu služobných povinností v rámci zamestnaneckého pomeru. Uvedené služobné povinnosti spočívali v obchodných cestách.

9. Súd vec právne posúdil podľa nasledujúcich ustanovení:

10. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

11. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

12. Podľa § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

13. Podľa § 219 ods. 1 CSP, rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie.

14. Podľa § 219 ods. 2 CSP rozsudok sa vyhlasuje spravidla hneď po skončení pojednávania, ktoré vyhláseniu predchádzalo. Ak to nie je možné, súd na vyhlásenie rozsudku odročí pojednávanie najdlhšie na 30 dní; v takom prípade súd doručí rozsudok prítomným stranám na pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený; neprítomným stranám ho odošle najneskôr do troch dní. Ustanovenia o odročení pojednávania sa v tomto prípade nepoužijú.

15. Podľa čl. 3 Dohovoru o práve použiteľnom na dopravné nehody vyhl. č. 130/1976 Zb., rozhodným právom sú vnútorné predpisy štátu, na ktorého území došlo k dopravnej nehode.

16. Podľa čl. 11 ods. 1 písm. a) nariadenia Brusel I č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, poistiteľa s bydliskom v členskom štáte možno žalovať na súdoch členského štátu, na území ktorého má bydlisko.

17. Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“) ObZ, ak je podnikateľ fyzická osoba, koná osobne alebo za neho koná zástupca. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca.

18. Podľa § 15 ods. 1 ObZ, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza.

19. Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť.

20. Podľa § 427 ods. 1 a 2 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

21. Podľa § 428 OZ svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

22. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušíly zisk).

23. Podľa § 788 ods. 1 OZ poisťovnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poisťovnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poisťné.

24. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve.

25. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci.

26. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poisťné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

28. Žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku prevádzky motorového vozidla Seat H., EČV:J v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného, tým, že v čase opravy poškodeného motorového vozidla značky VW Caddy, EČV:XEXXXXX, mu vznikli náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v období od 03.04.2017 do 22.08.2017 v celkovej sume 3.550 eur. Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovaného listom zo dňa 06.04.2017.

29. V konaní nebolo sporné, že škodová udalosť sa stala dňa 30.03.2017 v obci Pavlov Dvor v dôsledku prevádzky motorového vozidla Seat H., EČV:J Predmetné motorové vozidlo bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Na základe pokynu žalovaného bolo poškodené motorové vozidlo zn VW Caddy, EČV: XEXXXXX odtiahnuté do autoservisu Porsche Inter Auto Slovakia spol. s.r.o., Nové Zámky, keďže ide o zmluvný autoservis poisťovni. Poškodené motorové vozidlo bolo do opravy prevzaté 03.04.2017. Autoservis vykonal opravu predmetného vozidla a vystavil faktúru č. 1833002450 na sumu 6.617,76 eur s dátumom splatnosti 05.07.2017. Faktúra za opravu bola uhradená priamo zo strany žalovaného autoservisu dňa 22.08.2017. Na základe vykonanej úhrady informoval autoservis žalobcu o tom, že bola úhrada vykonaná v celom rozsahu a motorové vozidlo si môže vyzdvihnúť, čo žalobca vykonal dňa 22.08.2017.

30. Spornou bola v konaní aktívna vecná legitímácia, ktorú žalovaný namietal v tej súvislosti, že nebolo zrejmé, či žalobca vykonal úhradu faktúr za prenájom vozidla, teda či mu škoda skutočne vznikla. V tomto smere namietal aj skutočnosť, že žalobca nebol vlastníkom motorového vozidla, ale len leasingovým nájomcom. Spornou bola v konaní primeranosť dĺžky opravy poškodeného vozidla, teda doba účelného nájmu náhradného vozidla, ale aj nutnosť využívania motorového vozidla. Žalovaný spochybnil aj platnosť nájmovej zmluvy v kontexte uzatvorenia zmluvy len jedným z konateľov žalobcu, napriek tomu, že z obchodného registra vyplýva konať v mene spoločnosti obom konateľom. Právnu argumentáciu doplnil aj námietkou nemožnosti uplatňovania úrokov z omeškania v prípade skončenia šetrenia poisťnej udalosti včas s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 145/2017.

31. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamietala. To,

že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

32. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa úhrady nákladov, súd v stručnosti, že úhrada faktúr č. 2050170005, č. 502017006, č. 502017009, č. 502017010, č. 502017012 bola preukázaná výpisom z účtu žalobcu, a preto túto námietku nepovažuje za opodstatnenú. Vo vzťahu k námietke, že žalobca je len leasingovým nájomcom, a preto mu skutočná škoda nevznikla, súd uvádza, že nároky, ktoré sú hradené z povinného zmluvného poistenia sú vymedzené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., pričom na predmetný nárok žalobcu na náhradu peňažnej čiastky zodpovedajúcej nájomnému za užívanie náhradného vozidla z povinného zmluvného poistenia sa vzťahuje § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. S ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to že ide o prevádzateľa sa na zmluvné poistenie vzťahuje objektívna zodpovednosť podľa § 427 OZ. Povinné zmluvné poistenie môže vzťahovať na osoby, ktoré za škodu zodpovedajú podľa ustanovenia § 427 OZ (t. j. objektívna zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla), ale aj na osoby, ktoré za predmetnú škodu zodpovedajú podľa ustanovenia § 420 OZ (t. j. subjektívna zodpovednosť vodiča vozidla založená na princípe zavinenia). Náhrada nákladov za používanie prenajatého vozidla môže vzniknúť aj priamo leasingovému nájomcovi, ktorý síce nie je vlastníkom vozidla, ale predmetné vozidlo užíva (v zmysle leasingovej zmluvy). Ak v priamej príčinnej súvislosti s konaním povinne zmluvne poisteného subjektu vznikne poškodením motorového vozidla škoda vo forme nákladov za prenájom náhradného vozidla aj inému subjektu ako vlastníkovi vozidla, je poškodeným ten, komu tieto náklady vznikli a kto musel tieto náklady vynaložiť. Ak škoda vznikla okrem leasingovej spoločnosti nielen na motorovom vozidle, ale aj priamo leasingovému prenajímateľovi ako osobe, ktorá užívala poškodené motorové vozidlo vo forme vnútenej (inak by neboli vznikli) náhrady nákladov za prenájom náhradného vozidla, ktoré by inak neboli vznikli, ide o škodu spôsobenú priamo tomuto leasingovému nájomcovi. Z uvedeného vyplýva zásadný rozdiel medzi škodou vzniknutou na vozidle vlastníkovi vozidla ako poškodenému a škodou v podobe náhrady nákladov za prenájaté motorové vozidlo leasingovému nájomcovi, keďže nejde o škodu spôsobenú na motorovom vozidle leasingového prenajímateľa, ktorú si ako aktívne vecne legitímovaný vymáha vlastník motorového vozidla, ale o náhradu nákladov za prenájom náhradného vozidla, ktorú si vymáha ten, komu táto škoda aj skutočne vznikla, a to v dôsledku bezprostrednej príčinnej súvislosti s poškodením vozidla, ktoré na základe leasingovej zmluvy užíval žalobca. Okrem toho, súd pripomína znenie § 2 písm. am) zákona č. 757/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, v zmysle ktorého je prevádzkovateľom vozidla vlastník vozidla alebo ním určený držiteľ osvedčenia o evidencii časť I a časť II, ktorí sú zapísaní v osvedčení o evidencii časť I a časť II a oprávnení rozhodovať o použití vozidla, alebo vlastník vozidla alebo ním určený držiteľ technického osvedčenia vozidla, ktorí sú oprávnení rozhodovať o používaní vozidla. Vzhľadom na vyššie uvedené, je žalobca v tomto spore subjektom oprávneným z hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, a teda je daná jeho aktívna vecná legitímácia.

33. Súd mal za nepochybné, že žalobca uzatvoril so spoločnosťou LIZARD SK, s.r.o. dňa 03.04.2017 zmluvu o nájme dopravného prostriedku, na základe ktorej si požičal náhradné motorové vozidlo značky Volkswagen D.. Súd predmetnú zmluvu považoval za platnú, nestotožnil sa s námietkami žalovaného v predmetnej veci, ktorý namietal uzatvorenie predmetnej zmluvy len jedným členom štatutárneho orgánu H.. U. V.. X U. V. ako člen štatutárneho orgánu bol s ohľadom na § 20 ods. 2 OZ osobou oprávnenou na podpísanie nájmovej zmluvy, ktorá je bežným úkonom obchodnej spoločnosti. V tomto smere súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.04.2004, sp. zn. 6 Obdo 18/2002, v ktorom konštatoval, že „v čase uzavretia zmluvy o nájme I. mal byť vo funkcii generálneho riaditeľa žalovaného a v čase uzavretia zmluvy podľa údajov obchodného registra bol predsedom predstavenstva. Poukázal na § 13 ods. 1, ako aj § 15 ObZ, podľa ktorého, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti dochádza, pričom spôsob poverenia nie je zákonom predpísaný. Vzhľadom na pracovné zaradenie I. s poukazom na § 20 ods. 2 OZ sa javí, že bol osobou oprávnenou podpisovať zmluvy o nájme, pretože ide o bežný úkon obchodnej spoločnosti, čo by malo za následok platnosť právneho úkonu“.

34. Prenájom náhradného motorového vozidla trval od 03.04.2017 do 22.08.2017. Cena denného nájmu bola stanovená v sume 25 eur a celková cena nájmu predstavovala sumu 3.550 eur. Cena nájmu bola žalobcovi vyfakturovaná postupne mesačne na základe faktúr, ktoré žalobca uhradil. K spornej otázke účelnosti a nutnosti predmetných nákladov je treba uviesť, že v tomto smere

súd skúmal, či si poškodený uplatnil nárok iba za nevyhnutné obdobie, t.j. za obdobie, kedy bolo motorové vozidlo v oprave, pričom náhradné vozidlo používal za tým istým účelom ako poškodené vozidlo, ide teda o účelne vynaložené náklady. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať motorové vozidlo a musel si vypožičať náhradné vozidlo (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob/134/2014 <<http://merit.slv.cz/2Cob/134/2014>>, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob/189/2014 <<http://merit.slv.cz/3Cob/189/2014>>). V tejto súvislosti je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že poškodený ako podnikateľský subjekt predložil čestné prehlásenia zamestnancov žalobcu, v ktorých výslovne prehlásili, že motorové vozidlo používali za účelom plnenia si služobných povinností v rámci zamestnaneckého pomeru. Žalovaný rozporoval aj autenticitu čestných vyhlásení, v tomto smere však súd poukazuje na pripojené osvedčovacie doložky, z ktorých je zrejmé, kto podpísal predmetné čestné prehlásenia, preto o ich autenticite súd nepochybuje. Námietky žalovaného týkajúce sa absentujúcich údajov k nevyhnutnosti používania náhradného vozidla, ako napr. knihy jázd, súd dopĺňa, že predstava žalovaného o postačujúcich dôkazoch na preukázanie nevyhnutnosti používania náhradného vozidla, je irelevantná. Obzvlášť, ak tieto skutočnosti ani neboli dôvodom, pre ktoré žalovaný znížil úhradu predmetného plnenia. Keďže žalobca používal vozidlo na výkon podnikateľskej činnosti, prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný. Nutnosť a účelnosť týchto nákladov je práve odôvodnená potrebou využívať náhradne vozidlo tak ako poškodené vozidlo, ktoré práve v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať, a to na výkon podnikateľskej činnosti, a preto si musel vypožičať náhradné vozidlo, je odôvodnená samotnou touto skutočnosťou, tvrdením žalobcu a čestnými prehláseniami žalobcu.

35. Sporná bola doba nájmu náhradného vozidla v trvaní od 03.04.2017 do 22.08.2017, pričom cena za deň bola dohodnutá na 25 eur. K vráteniu vozidla došlo dňa 22.08.2017, ako vyplýva z protokolu. Poškodené vozidlo sa nachádzalo v zmluvnom servise až do 22.08.2017, pričom servis žalobcu vyzval na prevzatie vozidla až potom, čo žalovaný uhradil faktúru opravy dňa 22.08.2017. Súd zdôrazňuje, že žalobca nezodpovedá za dĺžku doby, počas ktorej bolo poškodené vozidlo v servise. Po odovzdaní vozidla do opravy nemohol poškodený priamo ovplyvniť dĺžku trvania opráv a postup prác v servise, keďže tie boli závislé od ďalších faktorov, ako napríklad počet objednávok, personálne obsadenie a technická vybavenosť servisu a ide tak o objektívne okolnosti, existujúce nezávisle od vôle a konania poškodeného. Poškodený preto z objektívnych príčin nemohol v rozhodnom období užívať svoje vozidlo a odôvodnene si počas tejto doby zabezpečil náhradné vozidlo (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/240/2014 <<http://merit.slv.cz/2Co/240/2014>>). Na danom mieste súd dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 13 Cob/116/2018 zo dňa 12.12.2018, ktorý sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v rovnakom prípade nasledovne: „Okresný súd poukázal na obranu žalovaného, ktorý namietal účelovosť a nutnosť vynaložených nákladov na zapožičanie náhradného motorového vozidla. Okresný súd však vychádzal z toho, že dĺžka trvania opravy v autorizovanom servise nepochybne vyplynula z predložených listín. Poškodený nezavinil poškodenie a súčasne neovplyvňuje dĺžku opravy, pričom oprava bola vykonaná v autorizovanom servise. Súčasne okresný súd uviedol, že dĺžka zotrvania vozidla v oprave bola zapríčinená aj samotným žalovaným, pretože vozidlo bolo vydané poškodenému až po zaplatení za opravu a tá bola žalovaným uhradená až 24.03.2017. Vozidlo bolo v oprave 17 dní. Okresný súd skonštatoval, že do zaplatenia faktúry za opravu zo strany žalovaného bolo vozidlo v opravovni. Ak vozidlo bolo dlhšie v oprave z dôvodu neuhradenia faktúry žalovaným, tak súd prvej inštancie dodal, že uvedené nemohlo byť na úkor poškodeného a navyše poškodený nemohol používať svoje vozidlo predovšetkým z dôvodu jeho poškodenia, zavineneho poistencom u žalovaného. Okresný súd mal za to, že ak vozidlo bolo opravované v autorizovanom servise, tak potom nebol žiaden logický dôvod spochybňovať dĺžku opravy a ak zotrvanie vozidla v opravovni bolo predĺžené, tak uvedené nebolo zavinené opravovňou ani poškodeným, ale tým, že oprava bola žalovaným uhradená až 24.03.2017, čo nebolo možné vyhodnotiť na úkor poškodeného.

36. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti, v konečnom dôsledku z titulu škodovej udalosti bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať predmetné vozidlo (na ktorého využívanie mal zmluvný podklad), riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla, ktorú vyplatil, uplatňoval v súdnom spore, ktorá cena zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať toto

vozidlo. Práve do stavu, do ktorého sa dostal poškodený, ktorý stav zavinił klient žalovaného, nemožno nepriaznivosť tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného motorového vozidla zisťoval aj alternatívy iného charakteru, t.j. pri vylúčení možnosti používania motorového vozidla by tento stav (ne)mohol riešiť alternatívami inými, než zapožičaním náhradného motorového vozidla, napríklad používaním hromadnej dopravy, obzvlášť ak sa jedná o zmluvný autoservis žalovaného. Takýmto prístupom by poškodený bol neprimerane a nedôvodne zaťažovaný. Poškodený nemožnosťou používania svojho motorového vozidla je paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok.

37. Pokiaľ ide o výšku náhrady škody, otázka skutočnej škody bola riešená už v rozhodnutí R 7/1992, v zmysle ktorého skutočnou škodou spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie či prenájom vozidla, prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť iba v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie - nájom náhradného vozidla, ktoré zodpovedá vozidlu zadržavanému. Rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. S ohľadom na uvedené bolo potrebné výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaný, stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej. Samotnú výšku, teda sumu 25 eur za 1 deň prenájmu náhradného vozidla nebola žalovaným namietaná, v tomto smere súd upozorňuje, že žalovaný v predmetnej výške aj žalobcovi plnil z povinného zmluvného poistenia škodcu. Súd preto nemal pochybnosti o primeranosti výšky denného nájomného v sume 25 eur na jeden deň za predmetné náhradné motorové vozidlo. Žalobca si v rámci predmetnej pohľadávky neuplatňoval ďalšie náklady, ako pohonné hmoty, poplatok za pristavenie, prevzatie a čistenie vozidla, prípadne ďalšie. K námietke žalovaného v komunikácii pred súdnym konaním týkajúcim sa prevenčnej povinnosti žalobca odkázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2 Cob 134/2014 zo dňa 05.05.2015, s ktorou sa tunajší súd stotožňuje. Rovnako tak vo vzťahu k amortizácii pri posudzovaní nároku na uhradenie nákladov za prenájom náhradného vozidla žalovaným, je treba poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 Cob 110/2017 a závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp zn. 2 Obdo 48/2012, v zmysle ktorých by uplatnenie amortizácie bolo porušením zásady neminem leadere-nikoho nepoškodzovať. Účelom zákonnej úpravy je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo.

38. S ohľadom na vyššie uvedené súd žalobcovi priznal nárok na náhradu nákladov spojeným s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.007,04 eur.

39. Podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný.

40. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

41. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

42. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

43. Podľa § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

44. Okrem iného sa žalobca domáhal aj z predmetnej istiny úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. od 16.07.2018 do zaplatenia, teda v prvý deň nasledujúci po dni uvedenej na dobrovoľné splnenie povinnosti z predžalobnej výzvy právneho zástupcu zo dňa 06.06.2018 v lehote do 15.07.2018. Z vyrozumienia poisťovne o poistnom plnení zo dňa 21.11.2017 (č.l. 52) vyplýva, že žalovaný priznal sumu poistného plnenia vo výške 542,96 eur ako náhradu za prenajaté vozidlo. Zníženie poistného plnenia žalovaný odôvodnil priznanou dobou na zapožičanie vozidla v rozsahu 34 dní a zohľadnením amortizácie (2.162,43 eur) a pevných nákladov (542,96 eur). Následne žalovaný argumentoval neprímerane dlhým časom opravy, ktorá nekorešponduje s časom vyloženým na opravu poškodeného motorového vozidla (č.l. 76, č.l. 78, č.l. 80).

45. Súd vo vzťahu k uplatňovaniu úrokov z omeškania pri zodpovednosti za škodu spôsobenú povinným zmluvným poistením upozornil na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 145/2017, ktorého rešpektujúc závery ako najvyššej súdnej autority, mali vo vzťahu k predmetnej veci podstatný význam. Dovolací súd totiž v predmetnej veci ustálil, že „ustanovenie § 11 zákona o PZP sa týka výlučne nespĺnenie povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a), b) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanej veci žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnil vôbec a následne prijať záver, že nespĺnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP do omeškania. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil, nebol preto povinný uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. S ohľadom na uvedené po preskúmaní námietok žalobcu v tomto smere, je potrebné v plnom rozsahu odkázať na vyššie uvedený záver, s ktorým sa súd stotožnil. Konštatujúc, že žalobcovi bolo zo strany oznámenie skončenie šetrenia poistnej udalosti a oznámenie o uznannej výške náhrady škody, ktorú žalovaný aj poukázal s poukazom na uvádzané dôvody, je potrebné prisvedčiť záverom vyplývajúcim z vyššie citovaného rozsudku a skonštatovať, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nespĺnenia si povinnosti, ktorá jej bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody.

46. Tunajší súd nepochybne má vedomosť o tom, že v obdobných sporových veciach nie je jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov, avšak má za to, že pokiaľ v sústave týchto všeobecných súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky je súdnou autoritou najvyššou, tak potom aj v záujme právnej istoty je potrebné pri rozhodovaní vychádzať zo záverov vyjadrených Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V tejto súvislosti je treba poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, v ktorom uznesení sa v odseku 18., 18.1. odôvodnenia uznesenia poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/212/2017, sp. zn. 3 Cdo/145/2017 práve v súvislosti s požadovaným úrokom z omeškania vo väzbe k ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z.. Súd ďalej poukazuje aj na odseky 19., 20. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020. Okrem toho tunajší súd dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 22.04.2021, sp. zn. 1 Cob 4/2020, ktorý sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti príslušenstva s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2017 (bod 34 odôvodnenia rozhodnutia), pričom poukázal aj na uznesenia Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 184/2019, no najmä na rozhodnutie sp. zn. I.

ÚS 567/2020 zo dňa 08.12.2020, v zmysle ktorých bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako neprípustná. V uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 567/2020, ústavný súd uviedol, že najvyšší súd v uznesení sp. zn. 7 Cdo 109/2018 z 27.05.2020 dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP.“ Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vychádzal nielen zo spomínaného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 145/2017 z 22.11.2018, ale aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 212/2017 z 26.02.2019, v ktorého bode 23 konštatoval: „Pre zákon č. 381/2001 Z. z. ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k OZ platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami OZ. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol OZ aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon o PZP výslovne jeho aplikáciu nespochybňuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon o PZP určuje rozsah práv a povinností odlišne od OZ, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení OZ, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od OZ, nie je dôvod neaplikovať OZ. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj V. M.; B. M.: Poistné zmluvy, I. vydanie, Praha, C. H. Beck, 2012, s. 265, 375).“ Nad rámec uvedeného ústavný súd dal do pozornosti sťažovateľa, že jeho argumentácia o svojoľnosti a zjavnom neodôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k § 11 ods. 6 a 8 zákona o PZP v nadväznosti na § 517 ods. 2 OZ nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu, preto pokiaľ by aj sťažovateľ uvedený právny prostriedok, ktorý mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, vyčerpал, ústavný súd by jeho ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

47. Vzhľadom na uvedené závery súd žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. z istiny od 16.07.2018 do zaplatenia, zamietol.

48. Lehotu na plnenie (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) uvedenú v prvom výroku enunciatu rozsudku súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta prvá CSP, podľa ktorého, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

49. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. O trovách konania súd rozhodol vo výroku III. tohto rozsudku podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. V tomto smere je treba uviesť, že súd vychádza len zo žalovanej pohľadávky, v ktorej mal žalobca plný úspech v celom rozsahu uplatnenej istiny (pozri rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 07. 2020, sp. zn. 3 Cob 210/2019, zo dňa 18. 06. 2020, sp. zn. 1 Cob 76/2019).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie bude predložené na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 365 CSP.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Z dôvodov podľa osobitného predpisu môže návrh podať aj Justičná pokladnica (§ 48 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z.-Exekučný poriadok).